

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 2963-09 קוקהולם ואח' נ' אצור מפעלי ים בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת ד"ר איריס סורוקר

מאיבריט קוקהולם

התובעת

ע"י ב"כ עוה"ד ד"ר דוד זילברג ואח'

נגד

1. אצור מפעלי ים בע"מ

הנתבעות

2. הראל חב' לביטוח בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד איתן שניר

3. עיריית תל-אביב

ע"י ב"כ עוה"ד אליעזר חן

צדדי ג':

1. אצור מפעלי ים בע"מ

2. הראל חברה לביטוח בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד איתן שניר

נגד

עיריית תל אביב

ע"י ב"כ עוה"ד אליעזר חן

פסק דין

1

2

כללי

3 1. התובעת, אזורית דנמרק וילידת 5.7.1963, נפגעה בראשה מנפילת מוט ברזל ששימש

4 כמחסום בחניון בנמל ת"א, ביום 5.5.2008, בעת שעברה תחתיו כהולכת רגל. לדבריה (ס' 4-

5 2 לתצהירה):

6 "ביום 5.5.08 בשעה 20:00 לערך, הגעתי יחד עם בן זוגי טדי שאול... וחבריי רפי

7 שאול ואתי טריסטר... לאזור נמל תל-אביב, בדרכי לחתונה של מכרים אשר נערכה

8 באולם אירועים בנמל תל אביב. לאחר שהחנינו את רכבנו בחניון מול שער הכניסה

9 לנמל תל-אביב, התחלתי לצעוד עם חבריי אל עבר אולם האירועים שהיה בקרבת

10 מקום. מאחר ובמעבר להולכי הרגל ביציאה מהחניון, כמו גם בצידי השער ליד

11 מחסום הכניסה לחניון... הותרו ערימות פסולת בנייה אשר מנעו וחסמו את מעבר

12 הולכי הרגל, ומאחר ולא היה מעבר חלופי אחר להולכי רגל, נאלצתי אני כמו גם

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 2963-09 קוקהולם ואח' נ' אצור מפעלי ים בע"מ ואח'

- 1 שאר חבריי אשר היו עימי, לעבור תחת מחסום הכניסה לחניון אשר היה אותה עת
- 2 מורס. בזמן שצעדתי אחרי טדי, נחת לפתע המחסום על ראשי בעוצמה רבה..."
- 3 2. התביעה הוגשה כנגד הנתבעת 1 – חוכרת המקרקעין ובעלת החניון (והמחסום), וכן כנגד
- 4 עיריית ת"א – אשר לפי הנטען ביצעה שיפוצים באזור הנמל והותירה בו פסולת בנין, מבלי
- 5 שדאגה למעבר בטוח להולכי רגל. הנתבעות 1 ו-3 הגישו הודעות צד ג' האחת כנגד רעותה.
- 6 הצדדים חלוקים בשאלת החבות וכן בשאלת הנזק.
- 7 3. במישור הדיוני: מטעם התובעת הצהירו היא עצמה, חברה דאז מר טדי שאול, ועד ראה
- 8 לארוע – מר רפי שאול. מטעם הנתבעות 1-2 הוגשו תצהירים של מר נדב גרינשפן - סמנכ"ל
- 9 תפעול בעת הרלבנטית, ומר עובדיה הראל - מנהל מתקנים. מטעם עיריית ת"א הצהיר מר
- 10 יגאל אלמוג - מנהל מדור רישוי ותיאום עבודות דרך. כל המצהירים – נחקרו.
- 11 4. בשאלת הנכות, התובעת הגישה את חוות דעתו של ד"ר אברהם רפופרט, שהעריך כי היא
- 12 סובלת מנכות צמיתה משוקללת בשיעור 28% בתחום הנוירולוגי (10% - לפי סי' 34 ב'
- 13 לתקנות המל"ל בגין מצב לאחר זעזוע מוח וירידה קוגניטיבית חלקית + 20% לפי סי'
- 14 72(4)(ב)(2) לתקנות המל"ל בגין פגיעה ווסטיבולרית). מטעם הנתבעות הוגשה חוות דעתו
- 15 של פרופ' נתן בורנשטיין, שהעריך כי נכות התובעת עומדת על 14.5% (5% - לפי סי' 34 בין
- 16 א-ב' לתקנות המל"ל בגין הפרעה קוגניטיבית, ו-10% - לפי סי' 72(ב)I לתקנות המל"ל בגין
- 17 פגיעה ווסטיבולרית). בית המשפט לא מינה מומחה מטעמו, נוכח התנגדות התובעת (ר'
- 18 החלטה מיום 12.7.2011). ד"ר רפופרט זומן להיחקר ונחקר. פרופ' בורנשטיין לא זומן
- 19 להיחקר על חוות דעתו. ב"כ סיכמו בכתב. להלן אדון בשאלת האחריות ולאחריה בשאלת
- 20 הנזק.

שאלת האחריות

- 21
- 22
- 23 5. התובעת סיפרה בעדותה, באופן קולח ועקבי, כי במועד הארוע "לא היתה דרך אחרת",
- 24 ו"הכל מסביב היה אתר בניה. לא יכולתי ללכת מסביב, זה היה מכל עבר... כאן הכל היה
- 25 מלא בחול. הכל היה בבניה מסביב"; על לכן נאלצה לעבור ברגל מתחת למחסום לכלי רכב,
- 26 שלדבריה היה מורס באותה עת וניצב ישר: "אני ראיתי אותו עומד ישר. לא הרגשתי בסכנה
- 27 כלשהי. כל האחרים הלכו באותו כיוון... ידעתי שזה מחסום. חשבתי שזה עומד באותו מצב
- 28 כל הזמן כי כולם עברו שם, זו הדרך היחידה לחניה. הייתי בטוחה שהוא [המחסום] נעול"
- 29 (ר' עדותה בפי' ע' 21 ש' 13-30).
- 30 6. עדות התובעת נתמכה בעדות חברה באותה עת, מר טדי שאול, שסיפר כי "הנמל היה
- 31 בשיפוצים", ולכן כולם הלכו "מתחת למחסום" (פי' ע' 27 ש' 8 ושי' 28-29). "פה חנינו, מחוץ
- 32 לנמל. כל האזור הזה היה פסולת של בנין. אי אפשר היה לעבור. אין מדרכה. ... חצינו כביש
- 33 ונכנסנו לנמל... במרחק העין לא ראיתי מדרכה... [חצינו] מהחניון לכיוון הנמל בדיוק
- 34 במקום שאפשר היה לעבור" (פי' ע' 28 ש' 1-3 וכן ש' 7, 13). טדי שאול צעד לפני התובעת,

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 2963-09 קוקהולם ואח' נ' אצור מפעלי ים בע"מ ואח'

- 1 ושמע את הצעקה (פי' ע' 28 ש' 15-21). חבר משותף, מר שאול רפאל, היה עד ראיה לתאונה:
- 2 "הגב' הלכה לפני. ראיתי אותה בערך 15 מטר אולי יותר לפני ופתאום השער ירד על ראשה
- 3 וזה מה שראיתי. אני ממש ראיתי את זה קורה. ש. מה מנע מכם לעבור? ת. אי אפשר היה
- 4 לעבור שם" (פי' ע' 29 ש' 11-14).
- 5 7. מר אלמוג, מנהל מדור רישוי בעיריית ת"א, אישר כי בתקופה הרלבנטית העירייה ביצעה
- 6 עבודות תשתית באזור הנמל, באמצעות קבלן (עדותו בפי' ע' 43 ש' 4-8). הוא העיד כי הקבלן
- 7 ("מלגס") סיים את עבודתו ביום 7.5.2008 – יומיים לאחר התאונה (עדותו בפי' ע' 43 ש' 18).
- 8 מהתשתית הראייתית עולה כי בין החניון לנמל היו מצויות באותה עת ערימות של פסולת
- 9 בניה (עדות התובעת – פי' ע' 22 ש' 8; עדותו של מר טדי שאול – ס' 4 לתצהירו ועדותו בפי' ע'
- 10 28 ש' 1; עדותו של מר רפי שאול – ס' 4 לתצהירו וכן פי' ע' 29 ש' 26-27). מר גרינשפן,
- 11 סמנכ"ל התפעול בנתבעת 1, העיד כי התריע בפני העירייה מפני המפגע שמייצרות ערמות
- 12 הפסולת (ר' עדותו בפי' ע' 33 ש' 5-6). לדבריו, הפסולת "היתה על המדרכה. חלק של
- 13 המדרכה שגובל בין רחוב הנמל היו מכשולים" (עדותו בפי' ע' 33 ש' 8). מר גרינשפן העיד כי
- 14 חלק מהמפגעים גודרו ע"י הנתבעת 1 עצמה: "בגלל שהיינו מודעים לסכנה גדרנו וידענו את
- 15 העירייה... ישנם מפגעים שאנחנו תיקנו. אני אישית גידרתי יותר מפעם אחת" (פי' ע' 33 ש'
- 16 14-10). במכתב מיום 13.4.2008 - כשלושה שבועות לפני התאונה דנא - מר גרינשפן כתב
- 17 לעירייה: "כרגע בפועל קיימות מדרכות בשני מפלסים וקיימים מכשולים רבים וארוכים הן
- 18 תפעוליים והן בטיחותיים המהווים סכנה להולכי הרגל המגיעים לנמל וממנו. אזור אתר
- 19 העבודה אינו מאובטח ומסומן כראוי וכנדרש" (ר' נספח לתצהירו).
- 20 8. למרבה הצער, העירייה לא דאגה בתקופת השיפוצים למעבר חלופי בטוח להולכי רגל
- 21 מהחניון לנמל (כגון באמצעות גשר זמני, או שביל הפנוי ממכשולים). העירייה לא הגישה
- 22 ראיה כלשהי המלמדת על התקנת מעברים חלופיים, והמצהיר מטעמה גם לא העיד על כך.
- 23 עובדיה הראל, מנהל המתקנים בנתבעת 1, העיד שהדרך היתה זרועה באבנים: "... זה לא
- 24 שהיתה דרך חסומה לגמרי. אם היו הולכים עוד 20-30 מ' דרומה או צפונה לא היתה בעיה...
- 25 היתה אפשרות [לעבור] 20-30 מ' צפון או דרום מהמחסום. לא אפשרות נורמלית... רוב
- 26 המפגעים האלה הרבה פחות מסוכן כי זה אבנים, לעבור בין אבנים" (פי' ע' 38 ש' 24-30).
- 27 9. הנה כי כן, מהתשתית הראייתית עולה כי אזור הנמל היה נתון בשיפוצים בעת הרלבנטית,
- 28 והדרך מהחניון לנמל היתה זרועה באבנים וחסומה בחלקה בפסולת בנין. בנסיבות אלה, יש
- 29 לקבל את טענת התובעת כי לא נותרה לה ברירה של ממש, אלא לצעוד (כפי שצעדו גם
- 30 אחרים) על כביש החניון, ולעבור במעבר המכוניות, מתחת למחסום המורם.
- 31 10. כבר בשלב זה ניתן לקבוע, כי הנתבעת 3 התרשלה כלפי התובעת. בעת שביצעה שיפוצים
- 32 במקום, היה עליה לדאוג למעבר חלופי ובטוח להולכי רגל, והיא לא עשתה כן. לו כיוונה את
- 33 ההולכים לדרך חלופית, היה בידי התובעת להשתמש בה ולהימנע מן הסיכון.
- 34 11. אשר למחסום: מצהירי הנתבעת 1 העידו כי "המחסום פעל תקין" (עדותו של מר גרינשפן,
- 35 פי' ע' 31 ש' 25; ור' גם עדותו של מר הראל בפי' ע' 37 ש' 31-32: "היה תקין. אם לא היה תקין

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 2963-09 קוקהולם ואח' נ' אצור מפעלי ים בע"מ ואח'

- 1 הוא לא היה פוגע בגברת או במישהו אחר שעמד מתחת למחסום. הוא לא היה עולה ולא
- 2 יורד, היה עומד"). מר הראל הצהיר כי "אין ברישומים דו"ח, שכן לא היתה כל תקלה
- 3 במחסום" (ס' 3 לתצהיר תשובות לשאלון). הנתבעת 1 הציגה "הסכם שירות ואחזקה
- 4 למערכות בקרת חניה בחניון נמל ת"א" (נספח לתצהיר הראל), אך לא הציגה דו"חות
- 5 תחזוקה תקופתיים של המחסום, ולא הוברר מתי לפני התאונה טופל ע"י טכנאי (ר' עדותו
- 6 של מר גרינשפן בפי' ע' 32 ש' 16-17: "ש. יש לך מסמך שאומר שהמערכת היתה תקינה? ת.
- 7 ... לחברה אין מסמך"; כן ראו עדותו של מר הראל: "ש. האם היתה יודע מתי היתה
- 8 הביקורת האחרונה? ת. אני לא יודע להגיד לך"; פ' ע' 37 ש' 25-26).
- 9 12. כך או אחרת, ואף אם המחסום פעל באופן תקין, הנתבעת 1 התרשלה כלפי התובעת, בכך
- 10 שלא נקטה באמצעי זהירות סבירים כדי למנוע מעבר של הולכי רגל מתחת למחסום.
- 11 המאבטח שהוצב במחסום – תפקידו היה לבדוק את תאי המטען של כלי הרכב ו"לאבטח
- 12 את המקום מבחינת פעילות חבלנית" (עדותו של מר הראל, פ' ע' 39 ש' 25-31). הוא
- 13 "מאבטח ולא סדרן", הסביר מר הראל; תפקידו להתמודד עם "פעילות חבלנית עוינת",
- 14 ולא עם "ילד או גברת שרצים" (פ' ע' 39 ש' 26-28).
- 15 13. אשר לשילוט – במקום הוצב שלט: "זהירות! מחסום אוטומטי" (ר' שתי תמונות נספח
- 16 לתצהיר מר הראל ומר גרינשפן). שלט זה אינו יכול לספק, משני טעמים: ראשית, אין בו
- 17 איסור על מעבר של הולכי רגל (כגון: "מעבר של הולכי רגל – אסור בהחלט!"). שנית
- 18 (והעיקר), הוא נעדר איור האוסר על מעבר של הולכי רגל במחסום (כגון איור של הולך רגל
- 19 המחוק בפס או באיקס). בענינים כגון דא יש להעדיף איור על פני מלל, הן לטובת מי שאינו
- 20 קורא עברית (ומי שאינו קורא בכלל), וכן לחיזוק ההרתעה של הציבור בכללותו (שאינו
- 21 תמיד ערני למילים כתובות, משום שקריאתן מחייבת מאמץ מסוים).
- 22 14. הנתבעת 1 נהנתה, מן הסתם, מהכנסות שהניב החניון, הן כחוכרת המקרקעין, והן כמי
- 23 שרכשה את המחסום (ור' הסכם אחזקה בינה לבין "אפקון", נספח לתצהיר הראל). בה
- 24 בעת, היה עליה להבטיח את שלומם של החונים ברשותה. במיוחד כך הוא, מקום בו האזור
- 25 כולו היה נתון בשיפוצים, והיה קושי של ממש לאתר דרכים בטוחות חלופיות. במצב
- 26 הדברים הנתון, ניתן היה לצפות כי החונים בחניון ישתמשו במעבר המחסום בדרכם אל
- 27 הנמל, בהעדר דרכים חלופיות ראויות.
- 28 15. הנתבעת 1 (לצד מבטחתה, הנתבעת 2), וכן הנתבעת 3, תישאנה בנסיבות הענין באחריות
- 29 כלפי התובעת בחלקים שווים. אשמה התורם של התובעת הוא בנסיבות הענין נמוך, ויועמד
- 30 על 10%. התובעת, כבגירה, צריכה היתה לתת דעתה לסיכון שבהליכה מתחת למחסום
- 31 המיועד למכוניות (וזאת אף אם היה מורם, ואנשים רבים צעדו דרכו). התובעת צעדה לארוע
- 32 חתונה בעקבות חבריה, וכלל לא עצרה לבחון את מצב המחסום, כמו גם לשאול את
- 33 המאבטח אם ניתן לעבור. יחד עם זאת יש לזכור כי מצב הדרך כולו היה בכי רע, ולא הותיר
- 34 בידיה חלופות ראויות.
- 35

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 2963-09 קוקהולם ואח' נ' אצור מפעלי ים בע"מ ואח'

הנזק

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
 - 24
 - 25
 - 26
 - 27
 - 28
 - 29
 - 30
 - 31
 - 32
 - 33
- הנכות הרפואית: בעקבות התאונה, התובעת סבלה מזעזוע מוח קל, כאבי ראש וסחרחורת והפרעה בשיווי משקל (ר' בפרק "היסטוריה קלינית" בחוות דעתו של ד"ר רפפורט וכן ב"פרשת המקרה" בחוות דעתו של פרופ' בורנשטיין). היא נבדקה במיון ב"ח וולפסון, ביצעה בדיקת CT (שתוצאותיה היו תקינות), וכן בדיקת VNG שהדגימה "דיספונקציה וסטיבולרית פריפרית שמאלית" בשיעור 39% (ר' תוצאות בדיקה בנספחי תצהיר התובעת). התובעת הופנתה לפיזיותרפיה פיסית וקוגניטיבית (ר' דו"ח של ד"ר רפפורט מיום 14.6.2008).
- התובעת נבדקה ע"י המומחה מטעמה, ד"ר רפפורט, מספר פעמים: ביום 7.5.2008 (ר' תעודת חדר מיון וולפסון), ביום 31.8.2008, וביום 7.5.2009 (ר' בחוות דעתו). ד"ר רפפורט העריך כי היא סובלת מנכות בשיעור 10% בגין ירידה קוגניטיבית, ובנוסף 20% בשל שיתוק ווסטיבולרי. פרופ' בורנשטיין, שבדק את התובעת ביום 4.1.2010, לא חלק על עצם קיומן של נכויות נוירולוגיות בשני הסעיפים הנ"ל, ואולם העריך כי רמת הפגיעה נמוכה מזו שהעריך קודמו. לשיטתו, הנכות בתחום ההפרעה הקוגניטיבית עומדת על 5%, ובפגיעה הוסטיבולרית – על 10%.
- בתחום הקוגניטיבי – ד"ר רפפורט ציין כי התובעת עברה בדיקת "מינימנטל" (MMSE) בשפה האנגלית, שהדגימה "פגיעה בזכרון לטווח קצר ובזכרון המיידי" (ר' בע' 2 לחוות דעתו). יחד עם זאת, בבדיקה נוספת מיוני 2008, נמצא שיפור מה בתוצאות: 28/30, במקום 27/30 שמצא בבדיקה קודמת (ר' בעדותו, פ' ע' 14 ש' 22-23). ד"ר רפפורט ציין כי טיפול קוגניטיבי מטפל "בידע, בלימוד, בתרגולי זכרון, בתרגולי שפה, בשגרה בחיים ואסוציאציה בין הדברים", ועשוי לשפר את המצב (פ' ע' 15 ש' 9-17). ואמנם, התובעת העידה כי בחלוף הזמן היא חשה הטבה במצב הזכרון (עדותה בפ' ע' 23 ש' 20-21). פרופ' בורנשטיין בדק אותה מאוחר לבדיקותיו של ד"ר רפפורט, וניתן להניח כי הזמן (ותרגילי פיזיותרפיה) היטיבו את מצבה. אשר על כן, אני מעדיפה את חוות דעתו של פרופ' בורנשטיין בנקודה זו ומעמידה את שיעור הנכות הצמיתה על 5%, לפי ס' 34 בין א-ב' לתקנות המל"ל. למען הסדר הטוב יוער, כי לא נמצא קשר בין אוטס ישן שאותר בבדיקת CT לבין המצב הקוגניטיבי: פרופ' בורנשטיין כלל לא התייחס לאוטס בחוות דעתו, וד"ר רפפורט שלל קשר בין האוטס שבאינספרה הימנית לבין התיפקוד הקוגניטיבי (פ' ע' 19 ש' 9-11).
- אשר לפגיעה הוסטיבולרית -- הגוררת ירידה בשיווי משקל -- זו הודגמה באמצעות בדיקת VNG, שהצביעה כאמור על "דיספונקציה וסטיבולרית פריפרית שמאלית" בשיעור 39%, כ- 30% מעל הנורמה (ר' עדותו של ד"ר רפפורט, פ' ע' 16 ש' 31 עד ע' 17 ש' 4). ד"ר רפפורט ציין כי ממצא השיתוק הוא אובייקטיבי ואינו נתון למניפולציות (עדותו בפ' ע' 18 ש' 15-16 ו- 22, וכן ע' 19 ש' 15-16). בנוסף, מדובר בנזק שאינו הפיך (פ' ע' 19 ש' 24-25). המומחה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 2963-09 קוקהולם ואח' נ' אצור מפעלי ים בע"מ ואח'

- 1 ערך גם "מבחן רומברג" לבחינת היציבות, ומצא "נדנד בולט ונטיה ליפול" (בע' 2 לחוות
- 2 הדעת, וכן בעדותו בפי' ע' 18 ש' 4).
- 3 20. לעומת זאת, אצל פרופ' בורנשטיין "מבחן רומברג היה שלילי" (בע' 2 לחוות דעתו, למטה).
- 4 עם זאת, פרופ' בורנשטיין אישר את ממצאי בדיקת ה-VNG מיולי 2008, ש"הראתה פגיעה
- 5 וסטיבולרית באוזן שמאל". בחוות דעתו נרשם שתלונת העיקרית של התובעת היא
- 6 "ההפרעה בשיווי משקל וחוסר היציבות, שמגבילות את התנועתיות שלה". תלונתה אושרה
- 7 בממצאי הבדיקה האובייקטיבית, המלמדים על "הפרעה בשיווי משקל שנגרמת בשיווי
- 8 תנועה של הגוף והראש" (בפרק "דיון וסיכום" בחוות דעתו של פרופ' בורנשטיין).
- 9 21. בנקודה זו, אני מעדיפה את חוות דעתו של ד"ר רפפורט ומעמידה את נכות התובעת על
- 10 20%, לפי ס' 472(ב) II לתקנות המל"ל. הטעם לכך נעוץ בזה, שס' 472(ב) I לתקנות – אליו
- 11 הפנה פרופ' בורנשטיין, עוסק במקרה של פגיעה "בצורה קלה"; ואילו הסעיף העוקב, עליו
- 12 נסמך ד"ר רפפורט, חל כאשר "ישנם סימנים אובייקטיביים" – כפי שאכן קיים במקרה
- 13 דנא בדיקת VNG).
- 14 22. נכותה הרפואית הצמיתה המשוקללת של התובעת עומדת על 24%, בתחום הנוירולוגי. איני
- 15 רואה עילה לסטות במקרה זה מהכלל המקובל, לפיו הנכות הרפואית משקפת את היקף
- 16 הפגיעה התפקודית (ע"א 3049/93 ג'ירוגיסיאן נ' רמזי, פ"ד נב(3) 792, בע' 799). להלן אבחן
- 17 את ראשי הנזק בהם התבקשו פיצויים.
- 18 23. הפסדי שכר: התובעת העידה כי לפני התאונה ובמשך שנים ארוכות עסקה האופנה
- 19 (ס' 13 לתצהירה). לדבריה, היא בעלת תואר אקדמי לעיצוב אופנה משנת 1983 (לא צורפה
- 20 תעודה). בין השנים 1983-1985 עבדה כדוגמנית (ס' 13 לתצהירה). בקורות חייה נרשם
- 21 שעבדה בעבר כמעצבת תכשיטים במסגרות שונות (ר' בנספח לתצהירה). בשנת 2002
- 22 הקימה חברה לעיצוב אופנה בשם ONE OF ONE ומשנת 2005 שימשה כדירקטורית בחב' KEM
- 23 (ס' 14 לתצהירה; כן ר' עדותה בפי' ע' 24 ש' 1 ובע' 25 ש' 4-1). KEM היא חברה
- 24 משפחתית ("חברה של אבא שלי" – ס' 5 לתשובות התובעת לשאלון); ובה עזרה "בכל מיני
- 25 עניינים" (עדותה פי' ע' 24 ש' 5). חב' ONE OF ONE נסגרה בשנת 2007 מסיבות הקשורות
- 26 במשקיעים (ר' בקורות חייה, וכן עדותה בפי' ע' 25 ש' 4-1).
- 27 24. בפברואר 2007, כשנה ורבע לפני התאונה, התובעת פתחה בדנמרק חברה חדשה, בשם
- 28 COUTURE JEWEL APS, כבעלת מניות יחידה, ובמסגרתה עסקה בעיצוב תכשיטים על
- 29 ביגוד, כ"רעיון עיצובי חדשני אשר בגינו התכוונתי לרשום פטנט" (ס' 15 לתצהירה; ר' דוגמאות עיצוב בנספחי ת/5 לתצהירה). העסק טרם הניב הכנסות, שכן "זו היתה רק
- 30 ההתחלה" (פי' ע' 25 ש' 31). לדבריה, "מאז התאונה ובשל מצבי הרפואי כתוצאה מן התאונה
- 31 כמו גם העובדה כי תפקודי הקוגניטיבי נפגע באופן ניכר, הופסקה חברותי בדירקטוריון
- 32 חברת KEM ונאלצתי להפסיק את עבודתי בחברה אשר היתה בבעלותי הבלעדית ובשנת
- 33

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 2963-09 קוקהולם ואח' נ' אצור מפעלי ים בע"מ ואח'

- 1 2009 נאלצתי להודיע על סגירתה" (ס' 17 לתצהירה). "מאז התאונה לא שבתי למעגל
- 2 העבודה" (ס' 19 לתצהירה).
- 3 25. התובעת הציגה מכתב "לכל המעוניין" מחבי' KEM, מיום 22.8.2011, המאשר שמעת
- 4 התאונה היא נחשבת ל"חברה רדומה" בחברה. במכתב לא צוין מה היה שכרה בחברה ערב
- 5 התאונה. התובעת לא הציגה אסמכתאות מסודרות להוכחות שכרה, כגון רצף של תלושי
- 6 שכר, דו"חות כספיים, אישור רו"ח וכיו"ב. בתצהירה הסתפקה באמירה סתמית לפיה
- 7 "הכנסתי החודשית הממוצעת עובר לתאונה היתה גבוהה" (ס' 14 לתצהירה). בתצהיר קודם
- 8 הצהירה כי הכנסתה החודשית הממוצעת לפני התאונה עמדה על כ- \$3,500, וזאת ללא כל
- 9 אסמכתאות (ס' 6 לתצהיר מיום 12.5.2011). לסיכומיה צירפה לראשונה 5 תלושי שכר
- 10 (משנים 2004, 2005, 2006 ו-2008), ונטען כי הוגשו תלושים מדגמיים מחמת עלויות תרגום
- 11 (ר' בפרק "חישוב הנזק" ונספח 4 לסיכומים). ב"כ התובעת הציע כי בתרגום לש"ת, מדובר
- 12 בשכר ממוצע של 13,387 ₪, נומינלי (ר' בסיכומיו, בפרק "חישוב הנזק"). ואולם לא ניתן
- 13 לקבל תלושים אלה כראיה, מחמת שהוגשו לראשונה בשלב הסיכומים, וללא המקור.
- 14 ממילא אף אין בהם כדי ללמד על רצף תעסוקתי.
- 15 26. התובעת העידה כי מאז התאונה היא נתמכת ע"י משפחה וחברים, הסתייעה בממשלת
- 16 דנמרק לקבלת כספי שיקום למשך שנתיים, ומזה כארבע שנים היא מעבירה בחורף קורס
- 17 "איך להתמודד עם טראומה ומצבים קשים וזה משולם לי ע"י הממשלה הדנית" (פ' ע' 23
- 18 ש' 24-28 וכן בע' 24 ש' 19-20). כמו כן, היא נושאת ונותנת עם ממשלת דנמרק לקבלת
- 19 תמיכה עתידית (עדותה בפ' ע' 24 ש' 8). לדבריה, אינה יכולה להסתכל על מחשב, ואינה
- 20 עובדת מאז התאונה (ס' 28 ב' ו- 18 לתצהיר תשובות לשאלון).
- 21 27. אני סבורה כי ראוי לפצות את התובעת בגין הפסדי שכר לעבר ולעתיד באומדן גלובאלי ועל
- 22 דרך של ההערכה, וזאת בהתחשב בעבודתה בעבר בחברה משפחתית וכן בחברה לעיצוב
- 23 אופנה, במקצועה כמעצבת תכשיטים, ביוזמתה העיסוקית להקמת חברה חדשה, ובתוחלת
- 24 התעסוקה, ובסך כולל של 200,000 ש"ח.
- 25 28. עזרת זולת לעבר ולעתיד: התובעת נעזרת בחברים ובני משפחה (ס' 39 לתצהיר תשובות
- 26 לשאלון; ועדותה בפ' ע' 23 ש' 24). זוהי עזרה מקובלת. יחד עם זאת, הפגיעה הווסטיבולרית
- 27 מערערת את שיווי המשקל ולכן את הבטחון בתנועה, וממילא פוגעת בכושר לבצע עבודות
- 28 בית שוטפות. התובעת זכאית לפיצוי בראש זה. על דרך של הערכה, ובהתחשב בתוחלת
- 29 חייה, אני פוסקת סך של 100,000 ₪ בראש זה.
- 30 29. הוצאות רפואיות ונסיעות: התובעת הציגה קבלות חלקיות (נספחי ת/9). שיקום שעברה
- 31 בדנמרק - מומן ע"י הממשלה שם (ר' עדותה בפ' ע' 23 ש' 24-25). נוכח היקף הנכות ותוחלת
- 32 החיים, בהתחשב בצורך בפיזיותרפיה קוגניטיבית (עדות המומחה מטעמה בפ' ע' 15 ש' 13-
- 33 9), ועל דרך של הערכה, אני פוסקת 15,000 ₪ בגין הוצאות רפואיות, ובנוסף 1,000 ₪ בגין
- 34 נסיעות.

